

Sygn. akt II ZO 32/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

w sprawie P. M. - sędziego Sądu Rejonowego w B., po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2022 r., w przedmiocie wniosku adw. R. S. - obrońcy SSR P. M. z dnia 14 listopada 2022 r., o połączenie spraw do wspólnego rozpoznania, na podstawie art. 34 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z § 80 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 lipca 2022 r. – Regulamin Sądu Najwyższego na podstawie art. 30 § 1 k.p.k. oraz art. 34 § 3 k.p.k. a contrario w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych – dalej powoływana jako u.s.p.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku obrońcy adw. R. S. obrońcy SSR P. M. z dnia 14 listopada 2022 r. w przedmiocie połączenia sprawy o sygn. akt II ZO 32/22 do łącznego rozpoznania ze sprawami o sygn. akt: I ZSK 29/22, I ZSK 31/22, II ZSK 34/22, II ZO 13/22, II ZO 15/22, II ZO 16/22, II ZO 17/22, II ZO 18/22, II ZO 19/22, II ZO 21/22, II ZO 36/22, ASD 2/21 oraz ASD 4/21

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 14 listopada 2022 r., adw. R. S. - obrońca SSR P. M., wniósł o łączne rozpoznanie sprawy o sygn. akt II ZO 32/22 z innymi sprawami, pozostającymi w jego ocenie w związku przedmiotowym.

Uzasadniając swój wniosek wskazał, że sprawy dyscyplinarne do rozpoznania których miała zostać przyłączona sprawa o sygn. akt II ZO 32/22,

dotyczą tego samego stanu faktycznego – złożenia podpisu pod pismem z dnia 28 kwietnia 2020 r., skierowanym do Dyrektora Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, tzw. „listem do OBWE”. W ocenie obrońcy jest to jedna sprawa dotycząca wielu sędziów i powinna być rozpoznawana w jednym postępowaniu, zarówno z uwagi na zasadę ekonomii procesowej, jak i w celu uniknięcia rozbieżności w orzeczeniach wydanych w sprawach o tym samym stanie faktycznym. Nadto wskazał, że w razie rozpoznania sprawy przez różne składy sędziowskie istnieje ryzyko, że zapadną różne orzeczenia, mimo tego samego stanu faktycznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek adw. R. S. – obrońcy SSR P. M. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zasadą podstawową postępowania w sprawach karnych wynikającą z brzmienia art. 34 k.p.k., stosowaną odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym sędziów, jest łączne rozpoznanie spraw wszystkich sprawców jednego przestępstwa (przewinienia dyscyplinarnego).

Łączność przedmiotowa zachodzi wówczas, kiedy różni oskarżeni dopuścili się czynów pozostających w związku z przestępstwem sprawcy głównego.

W ocenie Sądu Najwyższego powyższego kryterium nie spełniają sprawy wskazane przez wnioskodawcę we wniosku. Sąd miał przy tym na uwadze, że łączne rozpoznanie spraw możliwe jest w przypadku spełnienia kryterium ścisłego związku zachodzącego między sprawami o charakterze teleologicznym, takich jak: ułatwienie poznania prawdy, uproszczenie i przyspieszenie postępowania, względy ekonomii procesowej. Rozpoznanie spraw obwinionych sędziów w jednym postępowaniu musiałoby realizować cel, nieosiągalny w przypadku rozpoznawania każdej ze spraw odrębnie, w postaci wszechstronnego ujęcia wszystkich okoliczności towarzyszących odpowiedzialności dyscyplinarnej. Tymczasem w niniejszym postępowaniu właśnie indywidualne zbadanie okoliczności sprawy, niełączenie jej ze sprawami innych obwinionych, których sprawy znajdują się na różnych etapach postępowania (badanie właściwości, etap rejestracji, właściwe postępowanie dyscyplinarne), pozwoli na ustalenie prawdy materialnej i sprawiedliwe rozstrzygnięcie w sprawie.

Odnosząc się do argumentu dotyczącego uniknięcia rozbieżności w orzeczeniach wydanych w sprawach o tym samym stanie faktycznym, wskazać jedynie należy, że spostrzeżenie takie może odnosić się do każdego postępowania toczącego się przed sądem i nie jest przeszkodą w uzyskaniu przez stronę sprawiedliwego orzeczenia, a jest naturalną konsekwencją posiadania przez sędziego atrybutu niezawisłości.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej rozstrzygnięcia.